

[J. K. Hansen]

jeg kan fortælle, at citatet står i De Sønderjyske Landsdeles Lovsamlinger, første bind, 1919-1920, og det er sag nr. 15 – står der:

»Ved Sønderjyllands Indlemmelse i Danmark vil det findes naturligt, at Antallet af Landets Seminarier forøges, og at der skaffes dem i den indlemmede Befolkning, der ønsker at uddanne sig til Lærere i den danske offentlige Folkeskole, Adgang til i en passende Nærhed af deres Hjemstavn at modtage denne Uddanelse.«

Denne lov blev enstemmigt vedtaget i Folketinget i juni måned 1920 og samtidig også i Landstinget.

Selv om der nu er gået 69 år, siden Sønderjylland blev genforenet med Danmark, er ånden i den lovgivning, der fandt sted i juni 1920 vedrørende landsdelens genforening, faktisk blevet respekteret i det danske Folketing, indtil vi fik en konservativ regering, en konservativ statsminister.

Da hverken statsministeren eller undervisningsministeren efter min opfattelse synes at være i besiddelse af nationale eller kulturelle følelser over for det 200 år gamle Tønder Statsseminarium, overvejer jeg faktisk, om ikke jeg skulle gå til justitsministeren og få prøvet denne gamle forordning. Justitsministeren har ligesom statsministeren og undervisningsministeren sønderjyske aner, og da han også er cand.mag. i historie, overvejer jeg at gå til justitsministeren, den nye justitsminister, og spørge, om justitsministeren finder, at en nedlæggelse af Tønder Seminarium ikke strider mod de historiske kendsgerninger, der ligger i lovsamlingen.

Jeg gjorde det ikke, for jeg var klar over, at det var spildt mælk. Løbet er kørt, der er ingen faglige, saglige, kulturelle eller nationale argumenter, der får lov til at tale. Sådan er det altså bare blevet, og det er trist. Tønder kan så sætte sig til at vente på det næste. Det bliver vel matrikelvæsenet, Jordlovsudvalget eller skatterådene og til sidst kasernen, der må holde for.

Aage Frandsen (SF):

Det ville have været rart, om vi kunne føre diskussionen om seminarierne alene under uddannelsespolitiske synsvinkler. Det ville jeg meget hellere have gjort, men sådan som debatten er forløbet, har de eneste argumenter, som regeringen og forligspartierne har villet rette

sig efter, været argumenter, der ikke vedrørte uddannelsespolitikken, men argumenter, der vedrørte jura og økonomi. Disse argumenter er selvfølgelig også vigtige. Det er derfor, vi er nødt til at forholde os til disse problemer også, selv om det havde været langt rarere at diskutere seminariepolitikken under en uddannelsespolitisk vinkel.

Det, der har været karakteristisk i den diskussion, der er foregået i en måneds tid nu efter udsættelsen efter andenbehandlingen, har været, at alle saglige uddannelsespolitiske argumenter om, at man kunne gribe det an på en anden måde, at man kunne opnå nogenlunde de samme økonomiske fordele osv., ikke er blevet hørt. Det eneste punkt, hvor regeringen – af gode grunde – har været nødt til at høre, har været i spørgsmålet om jura og i spørgsmål om større økonomiske ting.

De ting, som vi har været igennem nu, viser jo også, at det kunne lade sig gøre at lave tingene om, og jeg synes, at ministeren, som trods alt er et storsindet menneske, også nok ved lejlighed vil sige, at det var godt, vi fik udsat tredjebehandlingen, så der blev tid til at undersøge nogle af de problemer, som rent faktisk er undersøgt i den forløbne tid, hvilket viser, at der var langt flere problemer, end vi alle sammen troede, formentlig også ministeren. Nogle af os var af gode grunde måske mere uskyldige, da vi ikke har været med i 1982, men ministeren har i hvert fald været med i 1982.

Det første er spørgsmålet om Blaagaard, hvor det viser sig, at der var en retlig aftale, som kunne være bindende, og nu kan vi forstå, at ministeren den eftermiddag, hvor vi havde andenbehandlingen i Folketinget, fik at vide, at der var nogle større problemer.

Jeg synes nok, at ministeren har affærdiget folketingsdiskussionen på en lidt overfladisk måde, når ministeren i hvert tilfælde i svaret til Uddannelsesudvalget kan sige med hensyn til spørgsmålet, om ministeren havde fået brevet fra Justitsministeriets lovkontor: »Ja, samme eftermiddag, men jeg havde ikke haft lejlighed til på dette tidspunkt at få nærmere belyst, hvilke praktiske og økonomiske konsekvenser der lå i Justitsministeriets udtalelse om, at overdragelsen som udgangspunkt skulle gå tilbage.«

Det var et vigtigt dokument, som det havde været godt at vi havde haft med i debatten, og det var en skam, ministeren ikke havde tid til det.